

רעפ 32140-12-24 - חאלד אל הליס נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 32140-12-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקשים: 1. חאלד אל הליס
2. מנאע אדעיס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט מ' אבן חן)
בעמ"ת 15970-12-24 מיום 10.12.2024
י"ז כסלו התשפ"ה (18 בדצמבר 2024)

תאריך הישיבה:
בשם המבקשים:

בשם המשיבה: עו"ד יצחק פרדמן

החלטה

בקשה למתן רשות לערור לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעמ"ת
15970-12-24 (כבוד השופט מ' אבן חן) מיום 10.12.2024. בגדרה, נדחה ערר המבקשים על
החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה במ"ת 72374-11-24 (כבוד השופט ד' באומן) מיום
04.12.2024.

רקע והשתלשלות העניינים

1. ביום 27.11.2024 הוגש נגד המבקשים, פלסטינים תושבי יטא, כתב אישום, המייחס להם עבירה של
כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיפים 12(1) ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב -
1952. עם כתב האישום, הוגשה גם בקשה להורות על מעצרם עד תום ההליכים נגדם. לאחר שבית

משפט השלום נתן דעתו לכך שמדובר בעבירה של כניסה שלא כחוק, לצרכי פרנסה, שלא נלוותה אליה עבירה נוספת; לכך שמדובר בנאשמים נעדרים עבר פלילי וכי אין כל אינדיקציה לעבירת רכוש או ביטחון; ואף לכך שבעבר החזיקו המבקשים בהיתרי עבודה, לרבות לאחר 07.10.2023 - דחה בית המשפט את בקשתם לשחרור תוך "קביעת הפקדות משמעותיות וחתימת ערבים ישראלים שהתייצבו בבית משפט", וחלף זאת הורה על מעצרם עד תום ההליכים נגדם.

2. המבקשים לא השלימו עם קביעת בית משפט השלום, והגישו ערר לבית משפט קמא. ערר זה נדחה, תוך שנקבע כי:

"במקרה שלפנינו, אני סבור כי אכן קיימת בחינת מעצר כפולה הן של מסוכנות, הן של חשש להימלטות מן הדין אותה לא ניתן לאיין באמצעות שחרור בתנאים מגבילים. העוררים בחרו להיכנס לישראל ללא היתר, בעת מלחמה ובעת שמודעים לרגישות הקיימת נוכח המצב הביטחוני. התנהלות זו של המשיבים מעידה כי לא ניתן לתת בהם את האמון הדרוש לצורך שחרורם בערובה.

לא נעלמה מעיני העובדה כי העוררים נעדרים עבר פלילי וכי הציעו ערבים ישראלים במסגרת חלופת המעצר. לטעמי, לא די בכך כדי לאיין את עצמת עילות המעצר העומדות נגד העוררים בעיתוי הנוכחי".

3. מכאן הבקשה שלפניי.

טענות הצדדים

4. לטענת המבקשים, כפי שבאה לידי ביטוי הן בכתב הן בדיון שהתקיים לפניי, בנדון דידן מתעוררת שאלה עקרונית, אשר חורגת מעניינם הפרטני, שכן לטענתם "החלטת בית משפט קמא לפיה אין טעם בבחינת חלופת מעצר מוצעת על-מנת לבחון האם כלל ניתן לאיין את עילת המעצר, וזאת בהתבסס על ה'עיתוי הנוכחי' - משמעה, דה פקטו, קביעת כלל גורף לפיו בהינתן מצב החירום לא ניתן לאיין את עילת המעצר, תהא החלופה המוצעת אשר תהא". בהקשר זה נטען, שקביעת בית המשפט עומדת בסתירה מפורשת לפסיקת בית משפט זה. מעבר לכך נטען, כי גם אם יקבע שלא מתעוררת בענייננו שאלה משפטית עקרונית, החלטת בית משפט קמא עלול להוביל לפגיעה שאינה מידתית בזכויות המבקשים, וזאת בשים לב לכך שהם נעדרים עבר פלילי וכי אין מחלוקת שנכנסו לישראל לצרכי פרנסה בלבד.

5. המשיבה מצידה טענה בדיון שהתקיים לפניי, כי אין במקרה דנן כל עילה ליתן רשות לערור ב'גלגול שלישי'; וכי לגופם של דברים, ישנו חשש ממשי להימלטותם של המבקשים, ועל כן עליהם להישאר במעצר מאחורי סורג ובריח. כן הוסבר, שהמבקשים הודו במעשים המיוחסים להם, ולכן במצב דברים זה, ובשים לב לטיב העבירות מושא ענייננו, ההליך העיקרי צפוי להסתיים במהרה. עוד הודגש בהקשר זה, כי המשיבה מצידה פעלה על-מנת להביא לקידומו של ההליך העיקרי, ואולם נטען כי המבקשים הם אלה שעיקבו את קידומו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ונתתי דעתי לטענות הצדדים ובאי כוחם, מצאתי מקום לעשות שימוש בסמכותי לפי סעיף 53(א1)(2) לחוק המעצרים ולדון בבקשה כאילו ניתנה רשות והוגש ערר על-פי הרשות שניתנה. עוד מצאתי מקום לקבל את הערר, כפי שיבואר להלן.

7. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על-ידי בית המשפט המחוזי, ב'גלגול שלישי', תינתנה במשורה, ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לאי-צדק חמור או עיוות דין (ראו, מיני רבים: בש"פ 4578/24 אלכסנדר כהן ע"ד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (13.08.2024)).

8. על אף טענת המבקשים, סבורני שלא מתעוררת במקרה דנן שאלה משפטית עקרונית, שכן הערכאות הדיוניות הבהירו שהחלטתם נטועה בדלת אמות המקרה הפרטני ושיש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. ברם, במניין השיקולים אותם שקלו הערכאות הדיוניות, לא ניתן לטעמי משקל מספק לשיקולים רלבנטיים ומשמעותיים, באופן שיש בו כדי לגרום לאי-צדק בנסיבות עניינם של המבקשים. בין אותם שיקולים, וכפי שפורט לעיל, ניתן למנות את היעדרו של עבר פלילי; העובדה שלמעשיהם של המבקשים לא נלוו עבירות נוספות; שהמבקשים נכנסו לישראל לצרכי עבודה בלבד; וכן כי המשיבה לא הצביעה על אינדיקציה לסכנה לשלום הציבור משחרורם של המבקשים לשטחי יהודה ושומרון. לעניין זה, מקובלת עלי קביעת בית משפט זה בהברע"פ 72867-11-24 אסעיד נ' מדינת ישראל (05.12.2024):

"ברמה העקרונית, אבקש להדגיש כי גם בעת הנוכחית אין מקום לקביעת כלל גורף לפיו כל תושב הרשות הפלסטינאית אשר הוגש נגדו כתב אישום בגין שהייה בלתי חוקית במדינת ישראל [...] ייעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. כל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך מתן חשיבות מרכזית לרמת המסוכנות הנשקפת מהשב"ח וזאת בהינתן עברו הפלילי, העבירות המיוחסות לו ומכלול נסיבותיו. כאשר מדובר בשב"ח שהעבירה היחידה המיוחסת לו היא כניסה או ישיבה בישראל בניגוד לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952, ושלזור עברו והמידע הקיים לגביו לא נשקפת סכנה לשלום הציבור משחרורו לשטחי יהודה ושומרון, הרי שככלל יש מקום להורות כן, בכפוף לקביעת ביטחונות מתאימים לעניין התייצבותו למשפטו".

9. בהתאם, ולנוכח העובדה שהדין קובע כי בית המשפט לא יורה על מעצרו של חשוד או נאשם אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעה בחירותו של החשוד או הנאשם פחותה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לאפשר את שחרורם של המבקשים, בכפוף לקביעת ביטחונות שיבטיחו את התייצבותם למשפט, והכל כפי שאלו יקבעו על-ידי בית משפט השלום.

10. סוף דבר: הערר מתקבל בזאת כמפורט לעיל. הדיון יושב אפוא לבית משפט השלום, במטרה שזה ידון בשחרורם של המבקשים בערבות ובתנאים שיוצעו, לפי שיקול דעתו. למען הסר ספק, עד ליישום

החלטתי על-ידי בית משפט השלום, המבקשים יוותרו במעצר מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ה (18 דצמבר 2024).

חאלד כבוב
שופט